

равни сили—което рѣдко се е случвало, защото Кючюкъ Сюлейманъ билъ много силенъ — „удрянето“ идвало до ножове, че и до кобури. Това, разбира се, се е свършвало съ помирение и побратимяване на „разлютенитѣ бабаити“ въ конака и то често отъ самия каймакаминъ, който, като всички турски голѣмци, не е можалъ да не благоговѣе прѣдъ „бабаититѣ“.

Така лека полека Кючюкъ Сюлейманъ сандърдисалъ всичкитѣ Прилѣпски бабаити, та на край разпусналъ поясъ и зашеталъ дору по българската махла да ашиклова млади българчета. Сплашили се Българитѣ отъ дързостта на тоя силенъ бабаитинъ: вече отъ години тѣ, Българитѣ, не сж били виждали въ своята махла турски бабаитинъ,—прѣди войната всичкитѣ тѣхъ е билъ сандърдисалъ славниятъ прилѣпчанецъ Диме Чакра, що сега още се маялъ по България да собира чета, че да излѣзе войвода. — И свили се отъ Кючюкъ Сюлеймановъ страхъ всички Прилѣпчанци, а Кючюкъ Сюлейманъ все по разпускалъ поясъ—той съ други турски хаймани зачестилъ твърдѣ много въ българската махла.

* * *

Бѣше лунна нощъ срѣщу Врѣбница. Мрачна и тъжна тишина владѣеше у българската махла въ Прилѣпъ. Уви, не страстната недѣля правѣше клетитѣ Християни тукъ тѣй свити; не отъ умиление по страданията на Бога Христа бѣше имъ махлата тѣй мрачна и тъжна!

Прилѣпчани не можиха тази година да прѣкаратъ грѣхоопростителнитѣ великденски пости въ смирение и молитви.

Повилилѣнитѣ безвѣрници—бабаити бѣха имъ оквернили канонъ и вѣра, нрави и народно име...

Луната още не бѣше се издигнала въ ясното небе, когато по кривулнитѣ тѣсни улички се понесе